

Gian Chand, etc. v. Amar Nath (Gujral, J.)

ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਦੀ ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਾਲੀ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ, ਪਹਿਲਾਂ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਜ਼ਬਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਕਥਿਤ ਸਮਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 106, 111(ਜੀ) ਅਤੇ 112 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਯੋਗ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ।

(7) ਜਵਾਬਦੇਹ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਜਨਵਰੀ, 1967 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 106 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, *ਭਾਈਆ ਰਾਮ* (1), ਅਤੇ *ਸਵਰਾਜ ਪਾਲ* (2) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਝਦਾਰੀ ਅਤੇ ਸੁਚੇਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਇੱਕ ਦੇਰੀ ਵਾਲੇ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ।

(8) ਰਿਮਾਂਡ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਲਾਭਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਦਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਬੇਦਖਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(9) ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਪਰਾਧੀ
ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਜੇ.

ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਆਦਿ।- ਪਟੀਸ਼ਨਰ।
ਬਨਾਮ.

ਅਮਰ ਨਾਥ,- ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈਆਰਵੀਜ਼ਨ 1 ਨੰ. 1968 ਤੋਂ 5041

3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1970

ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (1956 ਦਾ I) - ਧਾਰਾ 446 - ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਕੰਪਨੀ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ

---

(2) A.I.R. 1956 Bom. 326.

ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 446 ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ • ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਾਂ। ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। " (ਪਰਾ 4)।

1968, ਸ੍ਰੀ ਟੀ.ਐੱਨ. ਗੁਪਤਾ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 439 ਅਤੇ 561-ਏ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਮਿਤੀ 2. 1 ਫਰਵਰੀ, 1967, ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ 9 ਦਸੰਬਰ, 1966 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਮ.ਐਲ.ਨੰਦਾ, ਸੀ.

ਐਸ.ਸੀ ਕਪਿਲਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਲਈ.

ਨਿਰਣਾ

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ, ਜੇ.—ਇਹ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਮਿਤੀ 2 ਮਾਰਚ, 1968 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਮਿਤੀ 1 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) ਇਸ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਅਮਰ ਨਾਥ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 406, 418, 420, 467 ਅਤੇ 471 ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 628 ਅਤੇ 629 ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਆਈ ਸੀ। ਨਿਆਂਇਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ। ਮੁਢਲੇ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵਾਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਅਤੇ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(3) ਜਿਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਦੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਲਾਇੰਸ ਫਾਈਨਾਂਸ ਲਿਮਿਟਿਡ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਪਨੀ ਬਣਾਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਦਫਤਰ ਹਾਲ ਬਜ਼ਾਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਇਸ ਦੇ ਮੈਨੇਜਿੰਗ

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੀਵਾਨ ਚੰਦ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ, ਮੈਨੇਜਿੰਗ ਏਜੰਟ, ਸੈਕਟਰੀ, ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਰਗੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਲਾਭ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦੀ ਨੀਅਤ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦਸ ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸ਼ੇਅਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ। ਲਿਮਟਿਡ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਚਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਸੰਬਰ, 1957 ਜਾਂ ਜਨਵਰੀ, 1958 ਵਿੱਚ, ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੱਜੂ ਮਾਈ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਲਾਈ ਪੁੱਤਰ ਅਮਰ ਚੰਦ ਬਾਹਾਈ ਵਾਸੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤੱਥ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਿ ਅਲਾਇੰਸ ਫਾਈਨਾਂਸ ਲਿਮਟਿਡ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਸੀ। ਚਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੇਅਰ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਕਸਾਉਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕੀਤਾ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਲਾਇੰਸ ਫਾਈਨਾਂਸ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ 750 ਰੁਪਏ ਦਾ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਦੋਵਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ 2 ਰੁਪਏ ਦੇ ਦੋ ਹੋਰ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। 5,000 ਅਤੇ ਰੁ. 4,250 ਅਤੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਹੋਰ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁੱਲ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ 26,275 ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੈੱਕ ਕੈਸ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਰਕਮਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਪਾਰਕ ਲੈਣ-ਦੇਣ 'ਤੇ ਸ਼ੱਕ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ 2 ਰੁਪਏ ਦੇ ਦੋ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ 'ਤੇ 16,274। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਚੈੱਕ ਧੋਖੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ੀ ਐਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀਆਂ ਤੱਕ ਇਸ ਰਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਨਾਂ ਦੋਸ਼ੀਆਂ ਨੇ ਜਾਅਲੀ ਰਸੀਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਤੋਂ ਰੁਪਏ ਲਏ ਗਏ ਸਨ। ਅਲਾਇੰਸ ਫਾਈਨਾਂਸ ਲਿਮਟਿਡ ਤੋਂ 16,275 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 397 ਅਤੇ 398 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਅੱਗੇ ਜਾਅਲੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਅਸਲੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਝੂਠੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ, ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਝੂਠੀਆਂ ਰਿਪੋਰਟਾਂ, ਝੂਠੀਆਂ ਬੈਲੇਂਸ-ਸ਼ੀਟਾਂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਝੂਠੇ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ।

ਧੋਖਾਧੜੀ, ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਅਪਰਾਧਿਕ ਉਲੰਘਣਾ, ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਆਦਿ ਦੇ ਅਪਰਾਧ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 406, 418, 420, 467 ਅਤੇ 471 ਅਤੇ ਧਾਰਾਵਾਂ 628 ਅਤੇ 620 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ.

(4) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦੋ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 446 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ 24 ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਵੰਬਰ, 1967। ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਨਾਂ ਯੋਗਤਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 446 ਸਿਰਫ ਉਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਧੋਖਾਧੜੀ ਜਾਂ ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ

ਧੋਖਾਧੜੀ ਲਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਰਦਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵਧੇਰੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਬਤਾ ਫੌਜਦਾਰੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ। ਸਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

"195. (1) ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਵੇਗੀ-

* * * * *

(b) ਉਸੇ ਕੋਡ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 193, 194, 195, 196, 199, 200, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਜਦੋਂ 228, ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਹੈ; ਜਾਂ

(c) ਧਾਰਾ 463 ਵਿੱਚ ਵਰਣਿਤ ਜਾਂ ਉਸੇ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 471, ਧਾਰਾ 475 ਜਾਂ ਧਾਰਾ 476 ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਯੋਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਦਾ, ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਅਪਰਾਧ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਵਚਨਬੱਧ, ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਲਿਖਤੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਅਧੀਨ ਹੈ।"

ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਵਜੋਂ 16,275 ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਕਾਮ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 397 ਅਤੇ 398 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲੀਬਿਤ ਸਨ, ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਧਾਰਾ 467, 471, ਆਦਿ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਤ ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰਸੀਦ - ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਅਲਸਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਸਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਗਾਸਾ ਧਿਰ ਨੂੰ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਦੇ ਘੇਰੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(6) ਬੀ ਇਨਵ ਬਸੀਰ-ਉਲ-ਹੱਕ ਅਤੇ ਪੱਛਮੀ ਬਗ਼ਾਲ ਦੇ ਰਾਜ V ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਦੇ ਦਾਇਰੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ: -

"ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਾਡੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਐਸ. 195 ਇੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਉਸੇ ਤੱਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖਰੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ

ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਡਿਵਾਈਸਾਂ ਜਾਂ ਕੈਮੋਫਲੇਜ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈ ਕੇ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਾਂਚ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ ਦੀ ਚੋਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੱਥ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਚਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੇ ਯੰਤਰ ਦੁਆਰਾ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਾਅਦ ਵਾਲਾ ਅਪਰਾਧ ਹੈ। ਉਸੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਮਾਮੂਲੀ ਅਪਰਾਧ, ਜਾਂ ਅਪਰਾਧ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਦੱਸ ਕੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਰਾਧ S. 195 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,

ਸੀ.ਆਰ. ਪੀਸੀ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਲੇਬਲ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ S. 195 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਵਰਣਨ ਕਰਕੇ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਗਲਤ ਲੇਬਲ ਲਗਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਵਰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਬੇਈਮਾਨੀ ਨਾਲ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਕੀਤਾ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਗਬਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। 26,275 ਰੁਪਏ ਦਾ ਪੋਸਟ-ਡੇਟ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਠੱਗੀ ਮਾਰੀ ਸੀ। 16,275 ਜੋ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੈਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਹੋਰ ਇਲਜ਼ਾਮ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਸੀਦ • ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ 16,275 ਰੁਪਏ ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਪੋਸਟ-ਡੇਟ ਕੀਤੇ ਚੈੱਕਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਸੀ, ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੋਸਟ-ਡੇਟ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਾਅਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਕਥਿਤ ਰਸੀਦ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅੰਤਰ-ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ। ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੇ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਦੋਸ਼ੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 467 ਅਤੇ 471 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਜੁਰਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੋਸਟ-ਡੇਟ ਚੈੱਕ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਜਾਅਲੀ ਹੋਣ ਦੀ ਕਥਿਤ ਰਸੀਦ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

(7) The ਸਥਿਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਹਾਂ! ਰੁਪਏ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ। 10,000 ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਜੁਰਮ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਨੇਮਚੰਦ ਪਸਵੀਰ ਪਟੇਲ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਦੇ ਕੇਸ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ

ਮੁਲਜ਼ਮ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 471/467 ਅਤੇ 34 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 420 ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ

ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਚਨਬੱਧ ਸਨ। ਇਹ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 467 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਯੋਗ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇਲ ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 195(1)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਜੁਰਮ ਲਈ ਜੁਰਮ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਪਹਿਲਾਂ, ਬਿਲਕੁਲ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਸੀ।

(8) [thetpetitioners1reliance ਦੀ ਤਰਫੋਂ 2 ਵਿਵੇਕਨ ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (3) ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀਆਂ ਹਨ: -

“ਜਦੋਂ ਮੁੱਖ ਜੁਰਮ ਐਸ. 471, ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਨੂੰ ਅਸਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਵਜੋਂ ਵਰਤਣ ਦਾ ਜੁਰਮ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਜੁਰਮ ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਜੇਕਰ ਐਸ. 471 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋਸ਼ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਅਪਰਾਧਾਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਪਰਾਧ 'ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ' ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਐੱਸ. 406, 467 ਅਤੇ 42Q, ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਨੂੰ ਵੀ ਐਸ. 471, ਪੀਨਲ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਸ ਨੂੰ S. 195(1)(c) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਫਸਰ ਮੇਜ਼ਾ ਕੋਲ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਕਢਵਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। 80.98 ਜੇ ਇੱਕ ਬੰਸ ਬਹਾਦਰ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦੇਣ ਯੋਗ ਸੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਵਕਾਲਤਨਾਮਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬੰਸ ਬਹਾਦਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਬੰਸ ਬਹਾਦਰ ਦੀ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਕਾਲਤਨਾਮਾ ਜਾਅਲੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ (ਈ), ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 406, 420, 467 ਅਤੇ 471 ਦੇ ਤਹਿਤ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਵਿਵ ਅਤੇ ਕਾਨੰਦ ਨੰਦ ਕਿਸ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇਸ (3) ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਇੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਜੁਰਮ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 467 ਅਤੇ 471 ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੂਜੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 420 ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੁਰਮ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ ਜੁਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ 'ਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਰੁਪਏ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਜੁਰਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਵੱਖਰਾ ਅਪਰਾਧ ਸੀ। ਪੋਸਟ ਡੇਟਿਡ ਚੈਕਾਂ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਅਲੀ ਰਸੀਦ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ।

(9) rthe creasons5 ਲਈ Vaabove ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਏਇੱਥੋ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਦੂਜੀ ਵਿਵਾਦ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

(2) A.I.R. 1956 Bom. 326.

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਮੂਲ ਅਪਰਾਧੀ

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਜੇ.

ਰਾਜ (ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਤਰਫੋਂ), - ਪਟੀਸ਼ਨਰ,

ਬਨਾਮ.

ਦੀਵਾਨ ਜਮਨ ਲਾਲ, ਜਵਾਬਦਾਰ।

1969 ਦਾ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 220।

3 ਅਪ੍ਰੈਲ 1970

ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਆਫੀਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1850 ਦਾ XVIII) -ਸੈਕਸ਼ਨ 1 -ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ - ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰਾ ਫਰਮਾਨ ਦੀ ਅਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ-ਕੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਅਫਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ-ਕਾਨੂੰਨ (1952 ਦਾ XXXII)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3— ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ-ਖੇਤਰ—ਕੀ ਘੱਟ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ— ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਲਈ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੀ ਰਕਮ — ਕਿਹਾ ਗਿਆ—ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੰਚਾਰ -ਕੀ ਅਪਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਫਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਰੱਦ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਆਂਇਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦੌਰਾਨ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਅਫਸਰਜ਼ ਪ੍ਰੋਟੈਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਗੁਣ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ